

בתהום

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים ז', עמ' 47
תרגום: אורי אורלב

הלכתי בשדרה בשעת בין ערבים כשפתאום מישהו אחז בזרועי:

- אדוני, יש לי בקשה אליך. אתה יכול להציל אותי, את אשתי ואת ארבעת ילדי.

- !?

- קח אותי למשטרה ותגיד שבקשתי לכיס אותך.

- מה אתה מקשקש?

- אדוני, אני מכרח לשבת חצי שנה בכלא. תלוי בכך קיומה של משפחתי. הרי בשבילך זה שום דבר. הרי אדם צריך לעשות טובה ללמעמים אלו לאדם זר. מה זה אכפת לך? אהיה אסיר תודה לך כל חיי...

- אני בכלל לא מבין אותך.

- אתה מבין... קראתי, כתב על כך איזה רולא, שעומדים להנהיג למוזדים בבתי הספר. אין לי אמצעים, ואני רוצה ללמד פנקסנות פלוזה, שהרי אז אקבל משורה, קיומי יהיה מבטח ואהיה אסיר תודה לך...

- אבל מישהו הטעה אותך, אדוני

- אתה אגואיסט מנגל וסקרן. אינך רוצה? לא טוב: אלך וארצח מישהו, אקבל עשר שנים בכלא ואצא רואה חשבון מדללם וכתבו, ואולי... מי יודע...

הוא שלף ספיו מפיסו, זנק קדימה ונעלם בחשכה...

עדין ישנם אצלנו סאטיריקנים!

